



**4. szám.**  
Sept. 24-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.  
**Előfizetési ár:** Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.  
**Kiadó-hivatal:** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

**IV. kötet.**

## MÁR NEM SOKÁ ÁLL A VILÁG.

Közeledünk a jövendölt véghez!  
„Mi lesz maholnap a világból?  
Bár merre fussak, e rém panaszhang  
Reszket félem minden ajakról!

Ha gazda, sir, fizetvén rátáit;  
Ha majszter, szól: „óh nagy drágaság!  
Nem kell stibli, nem veszik a kvekkert!“  
De már nem soká áll a világ!

Pap kedveért szörnyet senki nem hal,  
Biz Isten ez méltó boszúság!  
A piros arcz orvosok halála!  
De már nem soká áll a világ!

A versolvasás kiment divatból.  
„Átok rátok!“ zúg a poejtaság!  
Ügyvédnek nincs hajba kapni kiért:  
De már nem soká áll a világ!

Az aggszűzek egyre szaporodnak,  
Mivé levél oh szent házasság!  
Ájvé Iczik, leszhállott a hjapjú:  
De már nem soká áll a világ!

Papucskormány letünt szép csillagod!  
A sok pénzleső férjkandidát  
Oly gyáva, hogy felpofozni szégyen:  
De már nem soká áll a világ!

S te ős szokás, szép feleség-verés!  
Te is! A művelt elfajultság  
Lerontott! Mit ér már a férji jog:  
Minek áll már így e rongy világ!

Ma már a nők férjeikhez hivek?  
Desperál a sok házi barát.  
Féldíjjal kell nyugalomba lépni:  
De már nem soká áll a világ!

Delnő magát hiába pingálja;  
Szivtelen dúst meg nem hatja csáb!  
És a deák oly pénztelen szolid:  
De már nem soká áll a világ!

Borszerető nemes férfiaknak  
Orrain hervad a borvirág!  
Hej korcsmáros templis a te itczéd:  
De már nem soká áll a virág!

Ritka Balek most egy aranymadár;  
Nesze neked spiller társaság!  
Nő kezeli bamba férje pénzét:  
De már nem soká áll a világ!

Tolvajra bú száll; óh Wertheim lakat  
Miattad pang e szerzési ág!  
Mit ér ma koldús lenni, dajtliért:  
De már nem soká áll a világ!

Fellázad most egy kanálnyi zsirért  
 Ura ellen a rabszolgaság!  
 Felkent főkre bombát hajigálnak:  
 De már nem soká áll a világ!

Hadseregek verekednek együtt.  
 Végbomlásnak indult a világ!  
 Státus-adósság fejét vakarja. —  
 De már erre nincsen kádentia!

Ludas Matyi.

## FURCSA KIÁBRÁNDULÁSOK.

Mindenki fog rá emlékezni, hogy a mult tavasz és nyár folytán milyen keserves cikkek jöttek ellenünk az Augsb. Allgemeine hasábjain. Leszolták nemzetiségünket, nyelvünket, szokásainkat; — megtettek bennünket tótoknak, cigányoknak, barbaroknak; — felhordtak ellenünk minden rossz anekdotát és minden kriminalis zsványkalandot; — megolvasztottak, pulverisáltak, atomisáltak bennünket s fenyegetni kezdtek, hogy ha szépen meg nem hagyjuk magunkat főzni, nyersen fognak bennünket megenni! . . .

Ezen lap cikkeivel ellentétben jöttek egy északnémetországi lapban más szellemü tudósítások felőlünk „Aus Ungarn“ felirattal: ezek pártunkat fogták, mentettek, védelmeztek bennünket, tanúskodtak növekedő haladásunkról, beszéltek erényeinkről, felhordtak mellettünk olyan tényeket is, a miket magunk sem tudtunk ez ideig.

A magyar ember persze kapott mindakét hirlapon; róla volt szó; valjon ki irhatja? „jól értesült körökben hallottuk,“ — „igen magas állásu egyének nyilatkozata szerint,“ — „legbiztosabb kútforrásbul tudjuk,“ — „azok előtt, kik az események kútforrásaihoz közelebb állanak, nem titok többé“ — stb. efféle passusok egészen jó nyomra vezették az olvasót: „ez bizonyosan valami nagy statusférfit, a ki közel áll a ministeriumhoz!“ — „inspirált cikkek!“ — „régii hatalmas ellenségünk!“ — „meg van az az ember jól vesztegetve!“ — De hát a másik, az észak-német lapba ír ki lehet? „Bizonyosan egy külföldön élő magyar mágnás,“ — vagy „egy hajdani nagy diplomatánk, Széchenyi, Deák, Eötvös báró,“ — vagy „legalább is egy pesti tudós, lapszerkesztő, vagy poéta, kinek odakinn összeköttetései vannak.“

No denique ez ebben maradt.

A mult hónapban egy pár napot Graefenbergben töltöttem, ott megismerkedtem egynehány poroszszal. A mint a nevezetes forrásokat sorra jártuk, egyik Quellénél találkozunk egy furcsa kis emberkével; ismerőseim figyelmeztettek rá, hogy jól megnézzem.

Kis alacsony czingár, zsidógyerek volt, sajátos hegyes, kármin piros órral, éles fekete szemekkel, a mik olyan közel álltak egymáshoz, mintha szüntelen egymásnak referálnák, hogy mit láttak? pedig szüntelen fürkésztek jobbra, balra, mint a mokus ábrázatja, hegyes fején volt egy még hegyesebb skót sipka, piros billengővel; az aztán a fej minden mozdulatánál kalimpázott mindenfelé. Még a mikor ivott is, felénk nézett a poharából, mint valami mokus.

— Furcsa kis teremtés.

— No hát ez az Augsburger Allgemeine levelezője Magyarországról, a ki azokat a hirhedett cikkeket írja önökrül.

— S mi légyen ő?

— Boltos-segéd az X. & Y. augsb. kereskedőházánál, mely az Augsb. Allg. kiadójával sógorságban áll; most, hogy el kellett neki Graefenbergbe jönnie, principálisai azon feltétel alatt ígérték neki Halbsoldot ittléte alatt, hogy írjon azalatt az Augsb. Allg.-nak cikkeket Magyarországról. Itt mindig sok magyar ember van, azoktul megtudhat egyetmást.

Én a pokolbul estem le.

— Hát ez a mi ellenségünk, a ki minket megesz?

— No de vigasztal az, hogy van Északnémetországban egy másik lap, mely pártunkat fogja, valyon ki irhat abba felőlünk?

Koczkáztattam a kérdést, gondolva, hogy az ujságírók titkait Poroszországban is épen úgy tudja minden ember, mint mi nálunk.

Nem csalatkoztam, egyik porosz ismerősöm, egy sajtuszín szakállu fiatal ember mosolyogva félrevon s bizalmasan értésemre adja, hogy azokat a cikkeket bizony senkisé is írja más, hanem ő. Azzal a másik ficzkóval sokszor összejönnek vitatkozni a kuglinál; hogy a sok jó gondolat kárba ne vesszen, felszokta jegyezni, s elküldeni a X. Zeitung szerkesztőjének, kivel személyes barátságban áll s ki e cikkekkel igen jó üzletet csinál, mert Magyarországról másfélezerrel szaporodott az előfizetői száma; ennél egyébiránt sokkal jobban jár az Augsb. Allg. a maga ócsárló

czikkeivel, mert annak ezekre 3000 előfizetője lett Magyarországról; a mi nagyon természetes, az ember kíváncsibb azt tudni, hogy mivel rágal-mazzák, mint azt, hogy mivel dicsérik? s ha a magyar lapok zajt ütnek a megtámadás miatt, a kávéházakban keresik a lapot, a dühbe hozott magyar urak sietnek a postára, megrendelni az átkozottat, akkor el kell ismernünk, hogy a spekuláció nagyon jó; aztán szegény ördög, az egész cikksorozatért nem kap többet havonként 30 tallérnál.

Tehát ez a külföld előtt irántunk — pro et contra — támadó közvéleménynek a genesise. Így készítik azt olyan emberek, a kik soha sem

voltak Magyarországon beljebb Sziléziánál, s értekeznek rendén magyar belviszonyokról, közérzületről, erkölcsiségről, haladásról és elmaradásról, pártokról és jelenségekről, multakról és jövődökről.

Biz ez igaz történetnek egy kicsit furcsa; de már én így tudom, s azóta valahány égrengető cikket látok az Augsb. Allgemeineban, mely bennünket földünkben kitérni készül, előttem tánczol a kis zsidógyerek alakja, azzal a hegyes piros orral, a sipka-hegyén billegő piros bojttal, a mint néz rám az ivópoharán keresztül s töri a fejét rajta, valyon mi rosszat írhatna felőlünk mai nap azért a harmincz tallérnyi félzsoldért?

*Kakas Márton.*

## HOGY LESZ A DEBRECZENI CSIZMADIÁBÓL SÁRÁNDI NÓTÁRIUS.

Még ma is él Debreczenben egy jókedvű ember, ki magát, a világ minden bajain túltéve, egyedül elmés ötletei sikeres kivitelével mulatja.

Ösméri öt mindenki Debreczenben, de legjobban a csizmadiák, mert ezek az istenteremtették, valódi martyréletet élnek miatta.

Ezelőtt egynéhány esztendővel történt az, hogy D—től néhány órányira eső Sáránd helységébe csupa élezből nótáriust küldött. még pedig ilyenénképen:

Hetivásár volt Debreczenben, ilyenkor *Pán-czél gazda*, így hívják azt a vig embert, a vásáron szét szokott nézegetni, s midőn így jól kinézegette magát és ha valami csintételre alkalom nem nyílik, az apróbszerű csapszékeket szokta recognoscirozni; épen tehát egy ilyenyszerű foglatosságának alkalmával bevetődött egy ösmertes lehubja és nagy öröme észreveszen ott egy andalgó csizmadiát egy portió pálinka mellett üldögélve; sápadt holdvilágképe tökéletes commentárul szolgált arra, hogy a pálinkafajtának nagy barátja, a mit P. uram mint jó physiognomus arra magyarázván, csakhamar mellé telepede, és beszédbe erede véle. A szárazon kezdett discursus elkezdett nedvesedni kevés idő múlva, mert Pán-czél gazda egymásután parancsolgatá a kedvderítő liquidumot, a minek aztán nem sok idő múlva olyasféle eredménye lett, hogy a csizmadia szeme pilláit valami sajátságos kéjteljes erőtlenség kényszeríté a lecsukódásra. E kéjteljes erőtlenséget ugyan, mikor az a sok italfélétől ered, rendesen részegségnek szokta a rosz világ elkeresztelni — különben legyen bármiképen,

elég az hozzá, hogy a csizmadia elaludt — P uram pedig csupa kényelem kedvéért segített a szendergőn s a lóczán végig nyújtóztatá, a mire aztán hatalmasan trombitálta Morpheus marsát, vagyis hortyogott.

Az ilyenénképen jól elkészített bőrkinzó felett egy nagyott gondolkozott P., hogy mitévő legyen véle, ezek alatt pedig az idő haladván, bealkonyodott takarosán, a hetivásár is eloszlott s a hazatérő vidékiek közül egy szekeres bevetődött a csapszékbe, ki szintén egy portió pálinkára szomjuhozott s a mint már meg is ivá portióját, menni akart, de P. szóba eredvén az emberrel, addig kérdezte míg végre is ki tudta tőle mi szerint Sárándra való, félre szolitá s titkolódzó hangon imígyen kérte meg a jó falusit.

— Ugyan édes atyámfia, tegye meg kend azt a barátságot, hogy vigye haza a nótárius urat, itt hagyta a szekere, mert bizony mink itt addig mulattunk, hogy megesett a baj — egy kicsit sokat ivott nótárius úr s azért aludt el, de épen jó hogy alkonyodik, nem veszi észre sok ember, s úgy is éjszaka érnek haza kentek, otthon meg csak leteszi kend a házánál, lefektetik szépen, senki sem tudja meg — még aztán majd meg is szolgálja kendnek a fáradságát.

A szegény sárándi atyafi teljes készséggel felajánlá szolgálatát, mire aztán csak hamar a szekeren hevert a pseudó nótárius, azután meg, hogy egy kis borralalót is kapott a szekeres, vissza se nézett szekérébe, hanem sietett drága bagázsijával Sáránd felé.

Éjfélt vert az óra, midőn a sárándi jegyzői

lak előtt megállott a szekér — azonnal megkocogtatá a ház ablakát a szekeres, felkölté az alvókat.

A valódi jegyző történetesen csakugyan nem is volt otthon s így a jegyzőné jövéen ki, előadá előbb a szekeres, mily keserves állapotban hozta haza jegyző urat, — mindent oly ovatosan cselekedtek tehát, hogy mikorára lefektették, senki sem tudott legkisebbet sem a történetekből.

A szegény jegyzőné, ki férjének ilyes exotikus állapotját soha sem tapasztalá, az éj hátra levő részét álomtalanul tölté át nagy aggodalom közt egész hajnalig, a midőn egyszer csak a puha párnák közöl felegyenesedve, torkaszakadtából kezd kiabálni az áljegyző Miska és Bandi után, hogy nyakra-főre keljenek — kaptát, sámfát, fordítót, dikitset egymásután szedjenek elő, lássanak munkához, azután meg az épen ágyánál ülő szomorkodó jegyzőnt zaklatá, hogy költse az inasokat, gyujtson világot.

A jegyzőné is kiábrándulva e lármára aggodalmaiból, gyertyát gyujtott s elrémülve csodálkozott az idegen, és csodálatos sápadt arczu csizmadián, ki még javában ordított a bör-

kinzás minden egyes cikkjei után, de ő is később magához tért, a midőn a meggyujtott gyertyavilágnál körültekintve, oly ismeretlen helyen látta magát, hol még sohasem járt, a dolgoknak e furcsa folyama alatt megérkezett a valódi jegyző is, kinek lön az ő nagy álméldása, lön egy furcsa pantomimia, mely a csizmadiának azon tragoediát termé meg, hogy Sárándtól egész Debreczenig gyalogolnia kellett minden kegyelem nélkül, el is fáradt, mikorára hazaért, sápadt is lett mint a fehér irha — de haragudott is.

Mai napig is él a csizmadia, de mikor a sárándi jegyzőséget említi neki valaki, rögtön a hideglelés környékezi, a pálinkát sem iszsza már a korcsmában, hanem csak otthon, azt is úgy, hogy az üveget a csizmaszárba dugja s mikor nem látják, akkor veszi elő. Hanem haragszik a sárándi szekeres is, s mai napig is bánja, hogy legalább egyszer fel nem döntötte azt a csizmadia-nótáriust.

Hát P. mit csinál? Ő még mai napig is nagyokat nevet a jól sikerült restauratió.

— Szék. —

## R é b u s z.



A 3-ik számbeli rébusz megfejtése.

XII két felé osztva, lesz  $\frac{VII}{XII}$  azaz hét.

## Borkoresolyák.

Pestre hozták az ifjút oly vidékről, hol ő-vel beszélnek, mint mondani szokás, hogy pallérozódjék.

Pár hónap mulva meglátogatá egyik rokona s kérdé tőle, látta-e sógorát?

— Igen! — lön a válasz.

— Hol? — kérdé a rokon.

— *Esszejettünk a veres ekerben*; — felelé az ifjú, hogy pallérozódását feltüntesse.

Régi időben egy felsőbb rendelet meghagyá a megyéknek, hogy a kendertermesztést lehetőleg mozdítsák elő. Egyik felsőbb vidéki megye szolgabirája ez érdemben következő jelentést tett:

„A makoviczai járás *tiszteletesen jelentődik, hogy ott a kender sem nem vagon, sem nem nincsen; sem nem termesztődik.*“

## Kestor.

Megfojtotta sebész Kestort hajdan Ageláosz, Mert sántítani őt élve akarta vala!

Nikarkhoz.

## Furcsa szokás.

György bácsinak azon gonosz szokása vala, hogyha elkezdett az embernek beszélni, hát véghetetlen sokat beszélt és rendesen valami sarokba szorította az embert kezeivel a falnak támaszkodva kétfelől, s így aztán kénytelenségből is hallgatni kelle őt.

Egy ízben a falu nótáriusát szorítá a sarokba és beszélt neki rengeteg sokat a szobaboltozatára függesztve szemeit.

Hallgatta, hallgatta, hallgatta a nótárius, de végre beleunt a sok állásba, mert meglehetősen hasacska volt és szépen kibujt György bácsi hóna alatt a sarokból s a mulatók közé vegyült.



György bácsi csak nézte a szoba boltozatát és beszélt a falnak . . .

## Két garassal drágább.

Kurupka csizmadia megszédte magát annyira, hogy egyéb jövedelmezőbb dolgokkal is spekulálhatott s mesterségét elhanyagolta.

A lábtyűművész-segédék öklözték ugyan a stibliket műhelyében, de ha elkészülének, bevetették a kamrába s nem gondoltak vele többé.

Ebből a következett, hogy midőn Kurupka uram vásárra akart menni, hát egy héttel előbb elkezdék foltozni az egérrágta lyukakat az új stiblikben.

No, de nem tett az semmit. Kurupka uram leleményes is volt és tudott jó vásárt csinálni magának. Ha a paraszt vizsgálva a csizmát a foltra akadt és mondá :

— Uram, hisz ez már foltos is.  
Kurupka így felelt :



— Tehát két garassal drágább, mert a mai világban egy foltot se lehet ingyen fölvetni . . .

## Az én nótám.



Voltam én is olyan arszlán, —  
S nem is épen néhanapján,  
Hogy szakácsné s kettő, három  
Volt szeretőm télen, nyáron.

Igaz ugyan, vaskos szentem  
Néha, hogyha megöleltem —  
Zsiros . . . azaz gyöngye keblén  
Oda lett a fehér mellény.

S történt az is: frakkom szárnya  
Belecsúszott a csávéba . . .  
Bizon, bizon, az a konyha  
Nem valami salon forma!

Hej, de mégis gyöngyén éltem!  
Volt vacsorám és ebédem;  
A pecsenye legszebb része  
Nekem vala félretéve . . .

Hanem aztán . . . én is aztán . . .  
Voltam ám ott ékes arszlán!  
S kurizáltam szörnyen neki:  
Tudom, most is emlegeti! . . .

*Kukoricza Jancsi.\*)*

### Furcsán összetett czim.

A p—i casino nyáron át minden szerdán zeneest-  
vélyeket szokott pompás kertjében rendezni s ezekre  
meghívó-jegyek által a városbeli özvegy asszonyságo-  
kat s kisasszonyokat meghívja.

E folyó évben is széthordattak e jegyek, melyekre  
minthogy nyomtatva vannak, csupán a meghívandónak  
czimét s nevét kell fölírni.

Ily alkalommal, hogy egy-egy kis hiba könnyen  
becsúzhatik, azt kiki elgondolhatja, az író sietésből té-  
vesztheti a czimeket.

Az ez évi jegyek egyikén következő, kissé furcsán  
hangzó hibás irat olvasható:

„A p—i nemzeti casino f. é. nyáron át minden  
szerdán tartandó zeneestvélyre tisztelet-teljesen meg-  
hívja“:

„Özvegy N. N. kisasszonyt.“

### Nem „Szálloda“.

N. falusi kocsmáros több rendbeli vállalatba kap-  
ván, s mindig szerencsével működén, midőn már jól  
fölpénzelte magát, elhatározta az egyszerű falusi lakot  
odahagyni, s azt a város zajongó éltével cserélni föl.

Mint szorgalmas ember nem akart heremődjára  
pénzkészletéből élni, s így vállalatát tovább folyta-  
tandó, egy másodrendű fogadót bérelt, melynek ez idő-  
előtti czége volt: „Vendégfogadó a vörös ökrökhöz.“

E czég azonban neki sehogysen tetszett, nagyon  
közönséges, mindennapias volt az! ő valami szépet, kü-  
lönösöt akart, s három nap folytonosan törte fejét egy  
választandó új czégen.

Negyednap egy kosaras vetődött hozzá, ki meszely  
bora mellett a többi ott borozó vendégeknek árúczik-

keit, jelesül pedig új naptárait ajánlgatá; — N.-nek is  
eszébe jutott, hogy még új naptára nincs, s a kosarastól  
megvevé „Bolond Miska naptárát.“ — Á borítékon lévő  
rajz azután úgy megtetszett neki, hogy elhatározta,  
miként fogadója új czégeül ezt választja.

Most már a czég iránt tisztában volt volna, de nem  
a fölirattal! — sorba járta tehát az elsőrendű fogadó-  
kat s olvasgatá fölirataikat: „Szálloda a Nádorhoz“,  
„Szálloda Európához“, „Szálloda az arany hajóhoz“ stb.

— Hm! — kiálta fel végre — ostoba emberek  
ezek, még csak igazán magyarul sem tudnak! száll oda,  
száll oda! . . . hát mért oda s mért nem szállj ide? . . .  
hisz csak így van ez jól! — és hazaérvén, új czégét  
ekint iratá föl:

„Szállj ide a Bolond Miskához.“

### Csak egy betűkihagyás.

Mult hetekben egy nagyobb ház kapujára ragasz-  
tott czédulán ez volt olvasható:

„Egy nagy utazó-kocsi van itt eladó, — a kinek  
tetszik a házmesterné(1) akármikor kívül-belül megnéz-  
heti, sőt mivel igen könnyű járatú, megis próbálhatja.“

### A szokás természeté válik.

M. megyében Sz. városban élt egy V—i nevű be-  
csületes és vagyonos polgár, korára nézve 40 és 50 év  
közt. Volt neki egy megrögzött szokása, melyet ifju  
korában negélyből vett fel, s annyira megszokta, hogy  
később el nem bírta hagyni, és ez abban állott, hogy  
szemeit és arczvonásait gyakran félrerántotta, mintha  
kacsintott volna, mi azonban az arczizmoknak az aka-  
rat kormányára alól magát emancipált galvanicus mozgá-  
sából állott.

Egy országos vásár alkalmával kimegy V. a barom-  
vásárra, hogy ott szétnézzen. Egy pár szép ökrök ma-  
gára vonta figyelmét, melyet egy venni akaró igen szí-  
vesen kért, s mivel már nem sok vala köztük, talán meg  
is vett volna. Azonban az adófél meglátja a körülállók  
közt, hogy egy jókülső ember arcz- és szemhunyori-  
tással feléje kacsintgat. Mi volt természetesebb, mint  
az, hogy azt higye, miszerint ez azért integet, hogy ne  
adja annak az ökröknek, majd ő megveszi. Elbocsátja te-  
hát a vevőt s V.-hez fordul, mondván:

— Na uram! hát itt van az ökrök, tessék átvenni.

V. fejét rázva: — nekem — ugymond — nincs  
szükségem a kend ökrökre, mert nekem magamnak is  
volna eladó ökröm.

— De hát miért integetett nekem, midőn ama vevő  
oly jól kérte ökreimet?

— Azért — ugymond — mert ez nekem régi szo-  
kásom.

Hogy erre mi lön a felelet, könnyű utána gondolni.

\*) Ezzel felszabadítjuk önt az inasestendőkbe s meg-  
teszszük legénynek s ennél fogva ezentúl nem per „te Jancsi“ ha-  
nem per „kend János“ tituláltassék. Szerk.

## Hogy lehet ugyanannyi birkának ugyanoly körülmények közt két annyi teje?

Lőn pedig, hogy nervus rerum gerendarum = a pénz, igen megsokasodék vala a megboldogúlt eszlári tiszteletes terjedelmes erszényében, annakokáért, hogy valami barátságoskezű, Mercur nyomdokin haladó per-versus nebulo spártai ügyességet ne mutathasson föl, ő atyasága nagy oeconomiai belátással, azon dicsérendő gondolatra jöve, hogy sokszor megszűkülött nótáit (már banknótáit) a forgalomból, vagyis inkább a duzzadozott tárczából forgalom-mentessé, de azért birkák képében forgóvá tenni, mi jó volna? és úgy tőn a miként gondolkozék, és a parokhián eddig uralkodott mély csendet, kis és nagy csengők- s kolompokkal megrakott birkák dismonicus mekegése, juhok királya (alias *i-a*) ominosus bőgése, kis bojtárok fülhasító fütytente üzé el, és ezen olympialis lármát ő tiszteletessége leirhatlan tolerantiával szenvedé.

Vala pedig ő atyaságának két pár leánya (azaz még páratlan) kik a túlfinom izlést valamelyik francziamarquisnőtől tanulmányozák légyen, kikkél a szegény juhászlegényeknek igen meggyülék vala az ő bajuk, mert hát az egyiknek a tej nagyon ritka, másiknak meg igen sűrű, harmadiknak kegyetlen juhszagú, a negyediknek meg szent Kleófás tudná, hogy mi volt a baja; hanem abban mindnyájan megegyezének, hogy ők *rászoktatják* a furulya-billegetetőket arra, hogy a gyapjasok emlőjét, minden fejes előtt szálankint szépen, rendesen mindig megmossák, s az erre szükséges törülörhákát már kézhez adni is akarák vala; no persze, hogy a juhbőrviselői e finyassággal határos kivánságon csak álmélkodának és bálmétkodának vala, és *megszokás* helyett *megszökéssel* fenyegetődzének, ha leányasszonyságaik, ez *irtóztató tisztaságról* le nem mondanának.

Hanem a tiszteletesnek meg életbe vágóbb baja vala, mert ő meg plane a mindennap kifejt tejet kicsinylé vala, sőt bacsó collégájának már azt is keményen szívére köté, hogy :

— Birkapásztor! *tej legyen elég!*

— Uram! én kifejem még a mi benne nincs is, — felelé ez vállvonitva — hanem iszen ha ipp az a baj, majd *lesz tej elég*, csak egy kis papramorgót (sligovicza) instálnék a fiúknak.

Következő napon aztán még tiszteletes uram is megsokallá a fejeményt s hálás elismeréssel nyilvánítá tetszését, s nem győző eléggé dicsérni a juhászok ügyességét, kik ugyanannyi birkától két annyi tejet fejének vala, és látá tiszteletesége, hogy az jó volna. Csak az maradt előtte egyelőre megfejthetlen rébusz, hogy : *sok az író kevés a vaj*; míg nem egyik reggelen, midőn a két elsőszülött a megszorodott tejet scrupulose szűrögetné vala, horrendum dictu! — a szűrőszitában egy merészen viczkádozó pohos *csukát* hálózának ki! mely rettentő látvány édes mindnyájok előtt megfejté a talányt: hogy lehet ugyanannyi birkának két annyi teje? t. i. a szüzbecsületet megőrizni kívánó juhászlegények a szőke Tiszapartján fejvén, rocska öblintéskor ezt, hogy

tej legyen elég, rendesen félig *vizzel* meriték vala, s ekkor történetesen egy vakmerő hal is nem várt fogságra juta vala.

No de a tiszteletes sem telhetetlenkedék s nem zsémbeskedék többé a komondorok gazdáin, sőt határozott projectummá lőn, hogy : „nagyon is *sok már a tej*, s hogy nem kell már olyan sok, mert már *a hal is megtermett benne*.  
Galiba.

## Csak a magyar huszár.

Csikász huszárkáplárnak történt azonban, hogy az ő tizedéhez osztottak egy német önkénytes ujonczot.

Csikász imigy szóla hozzá :

— Tudsz-e magyarul?

— Hogy nem tudnám? felelt az ujoncz.

— Hát tudsz-e németül?

— Hisz született német vagyok!

— No, hát mondd ki ezt nekem németül : „tarka csikónak tarka, fölkutyorodott kacskaringós farka!”



Gondolkozik az ujoncz, de végre is kénytelen kimondani, hogy biz ő anyanyelvére e karakán mondatot nem képes áttenni.

Erre aztán Csikász káplár azt jegyzé meg, hogy addig nem is leend magyar huszár, míg e mondatot át nem bírja fordítani németre . . .

## Olümpikosz.

Zenogenesz laka ég, s ő fáradozik sok időig,

A magos ablakból mint jöhetend le alá,

Lajtorján akar, és nem sült : hát egyszer eszében

Antimach orra jutott, s arra lehágva, szalad.

Leonidasz.

## Kótát tartok!

A kedves emlékezetű \*— Ignácznak volt egy elmés huszárja, a ki mindenütt vele vala, és mulattatá jó ötleleteivel.

Egy izben Ignác úr farkasvadászaton levén, állta a lest, de sokáig. Már épen legfeszültebb vala a helyzet, midőn Ignác úrnak hirtelenében valami baja akad és pozícióját elhagyni kénytelen.

Imre huszár tudta a kötelességét és holmi papirdarabbal kezében ura elé állt.

Gróf X. odakiált hozzájuk :



— Mért nem állsz a pozícióra Imre te? jönnek a farkasok.

— Nem lehet méltóságos uram, — felelt vissza Imre : — *kótát tartok* . . .

## Rosz speculatio.

Megrongálta vala a diák hitelét az ő apjánál, mi- nek következtében a pénz rendesen tanárának küldetett meg, a ki is igen tövéről hegyére kitudakolá, hogy hová, merre, mi célra fordítatik a kikért pénz.

Egy időig győzte a diák hazugsággal a spectabilist, de végre mindenből kifogyván, veszedelmes cselhez talált folyamodni.

Fölköté vala az ő pofáját egy óriási kendővel és savanyú ábrázattal a spectabiliszhez állított be.

Szánalom volt ránézni és fájdalom volt hallgatni az ő keserves panaszát borzasztó fogfájásáról.

Végre a sok panaszból az sült ki, hogy a spectabilis adjon ki egy huszást, melyért fogától megszabadulhat.

— No no, édes öcsém, adok adok, — felelt a tanár — mert bizon annak nincs egyéb orvossága, mint kihuzatni. No no, majd mindjárt elszalasztok a borbélyért, itt lakik csak a szomszédban.

— Sohse fárasztja magát a spectabilis, — vonított a diák *fájdalmában* — majd elmegyek én magam hozzá.

— No no, csak legyen csöndesen édes öcsém; már miért fáradna oda? itt lesz rögtön . . . Náni te! szaladj a borbélyért . . .

Sütt-főtt a diák, látván szörnyü bukását. Már mondani akará, hogy úgy érzi, mintha alább hagyna fogfájdalma, de ekkor már ott állt a borbély.



— Hát kedves ifjúr, melyik a fájós fog? majd mindjárt elbánok én vele . . . ebalelke . . . Melyiket húz- zam ki?

— Becsületemet bár mi áron meg kell mentenem, — gondolá a diák, és szomorún felelt a borbélynak : — mindegy nekem, akármelyiket rántja ki! . . .

Erre egyik szemfoga kiteremtetett a művész által.

## A „Fortschritt” emlékkönyvébe.

Jó reggelt Bruder! Köszönöm szépen a dicsérést : Hogy magyar ember már, de facto, mind leve német. Kellner, konduktor, handwerkspursch tud vele szólni.

A magyar író is csak forlitása magának : Németül a miket elgondolt, magyarul szedi versbe, Még többet mondok! nagy titkokat árulok el most, A miről irhatsz majd Leitartikelt özönével.

— Sőt a legkuruczabb vad táblabíró is a pusztán A ki Golaschfleisch esz és zsiros Babrigabergelt, És isz rá Bakatort; — ez is ellágyult az időktől. És legfélétebb részét, a derék, a nagyra emelt *hast* A kultúr elüté s az is imé lett vala német.

Használd e titkot. Kérlek ne nevezd meg a forrást!

K—s M—n.